



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, trvale bytem „X“, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.11.2015, č.j. CPR-34646-2/ČJ-2015-930310-V238,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 24.11.2015, č.j. CPR-34646-2/ČJ-2015-930310-V238, se **pro nezákonnost z r u š u j e a věc se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800,- Kč, a to do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24.11.2015, č.j. CPR-34646-2/ČJ-2015-930310-V238, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Rumburk (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5.8.2015, č.j. KRPU-932-37/ČJ-2015-040022-SV-RBK, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup

na území České republiky, byla stanovena na 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla určena podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 14 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se taktéž domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalobce namítal, že z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že měl vykonávat zaměstnání bez oprávnění v obci Děčín na ulici Drážďanská, přestože tuto práci vykonával jako osoba samostatně výdělečně činná na základě objednávky společnosti EILA s.r.o., kdy touto objednávkou byla stanovena cena prací i období, ve kterém mají práce být vykonány. Současně zdůraznil, že je držitelem živnostenského oprávnění s oborem činnosti „Přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti“, jehož platnost sice ke dni 28.9.2014 vypršela, avšak následně byla zase ke dni 15.10.2014 obnovena, a v době konání stavebních prací žalobce jednal v domněnku, že je držitelem tohoto živnostenského oprávnění. Žalobce zdůraznil, že jeho původní živnostenské oprávnění zaniklo před dnem kontroly ze strany žalovaného, ovšem pouze z důvodu nepozornosti. Následně bylo v krátké době tři týdnů opět obnoveno. Ani objednatel si nevšiml, že žalobci zanikla platnost živnostenského oprávnění. Za této situace považuje žalobce uložení správního vyhoštění za nepřiměřené a přepjaté formalistické. Žalobce zdůraznil, že v jeho případě se jednalo o první překročení pobytového zákona.

Žalobce zdůraznil, že dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. V tomto směru žalobce zdůraznil, že na území České republiky pobývá již velmi dlouhou dobu a má zde řádně povolený pobyt a samostatnou výdělečnou činnost po propadnutí živnostenského oprávnění vykonával jen velice krátkou dobu. Žalobce uvedl, že v České republice je fakticky integrován, je přivyknut místnímu způsobu života a Českou republiku považuje za svůj domov. Ohledně závažnosti jeho jednání v rozporu s pobytovým zákonem uvedl, že Inspektorát práce se doposud ohledně jeho viny za páchaní správního deliktu či přestupku nevyslovil. Rovněž uvedl, že jeho protiprávní jednání je méně závažného charakteru, přičemž ukončení dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky v důsledku vyhoštění by pro žalobce znamenalo naprosto drastickou sankci.

Žalobce zdůraznil, že obdobné námitky vznesl i v průběhu správního řízení ale žalovaný se jimi řádně nevypořádal. V důsledku toho považuje žalobce žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Dále žalobce zdůraznil, že jediným podkladem pro rozhodnutí byl úřední záznam o kontrole, kterým v předmětném řízení nebyl proveden důkaz listinou, o provedení důkazu žalobce nevyrozuměl a v řízení nebyli vyslechnuti žalobcem navržené svědkové. S ohledem na uvedené skutečnosti dovozoval žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí s tím, že bylo postupováno v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami. Trval na tom, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Uvedl rovněž, že má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje důvody výroky rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, i úvahy, kterými se správní orgán I. stupně řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Zdůraznil, že vytýkané jednání žalobce spočívá v provozování dani podléhající výdělečné činnosti bez oprávnění podle zvláštního předpisu, a to v období od 28.9.2014 do 14.10.2014, a nikoli ve výkonu závislé činnosti bez povolení. Trval na tom, že bylo řádným a přezkoumatelným způsobem posouzeno vydání rozhodnutí o správním vyhoštění v souladu s ustanovením § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž žalovaný neshledal v tomto směru pochybení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly, jak bude uvedeno níže, zjištěny.

K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a neurčité, soud uvádí, že po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že správní orgány náležitě zjistily skutkový stav a svá rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnily.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v rozhodné době pobýval na základě platného povolení k pobytu. Dále z obsahu spisu vyplývá, že žalobce po dobu 16 dnů (od 28.9.2014 do 14.10.2014) vykonával na území České republiky dani podléhající výdělečnou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná, přestože mu jeho živnostenské povolení zaniklo ke dni 27.9.2014. Tuto skutečnost žalobce nikterak nepopírá. Správní orgány pak na základě tohoto zjištění dospěly k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil podmínky správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, kde je mimo jiné uvedeno, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, jestliže cizinec na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu.

V tomto směru argumentaci žalobce, že nevykonával závislou činnost, vyhodnotil soud jako zcela nepříhodnou, neboť výkon závislé činnosti bez příslušného povolení žalobci nebyl správními orgány v prvostupňovém ani žalobou napadeném rozhodnutí vytýkán.

Tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.

Další zásadní námitkou žalobce byla skutečnost, že rozhodnutí o správním vyhoštění je v rozporu s ustanovením § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť nebyla dle žalobce správně vyhodnocena otázka, zda v důsledku vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

Otázkou posuzování přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života cizince se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí ze dne 18.3.2015, č.j. 1 Azs 174/2014-41. Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Nejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury ESLP, podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (5) imigrační historii dotčeného cizince (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); (6) věk a zdravotní stav dotčeného cizince; (7) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (8) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (9) počet dětí a jejich věk; (10) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42; z judikatury ESLP zejména Ünner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).*“

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval legálně na území České republiky poměrně dlouhou dobu (přibližně deset let). Rovněž z obsahu správního spisu vyplývá, že v době uzavření smlouvy se společností EILA s.r.o. dne 21.3.2014 žalobce byl držitelem řádného živnostenského oprávnění na práce, na které se uzavřená smlouva vztahovala a platnost jeho živnostenského oprávnění zanikla až v průběhu výkonu zakázky. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí i žalobou napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že se správní orgány zabývaly otázkou zásahu vyhoštění do osobního života žalobce.

Dle soudu je na tomto místě nutné zdůraznit, že je nutno poměřovat na jedné straně porušení povinností žalobce spočívající v opomenutí včasného prodloužení platnosti živnostenského oprávnění a v důsledku toho výkonu výdělečné činnosti podléhající dani z příjmů bez příslušného povolení v rozsahu 16 dnů na jedné straně a vyhoštění cizince, který bez záznamu o porušení pobytových pravidel pobýval na území České republiky pod dobu deseti let, na dobu 6 měsíců.

Je sice pravdou, že samotný žalobce v rámci správního řízení uvedl, že jeho rodina pobývá na Ukrajině a na území České republiky nemá žádné osoby blízké, příbuzné ani rodinné příslušníky s povoleným pobytem a případné vyhoštění nebude mít dopad do jeho soukromého a rodinného života, ovšem při posuzování zásahu do osobního života cizince

nelze vycházet výlučně z tohoto prohlášení cizince. Dle názoru soudu v případě osoby, která pobývá legálně na území České republiky po dobu deseti let, je nutno presumovat, že tato osoba se integrovala do naší společnosti a osvojila si zdejší způsob života. To nelze dle soudu vyloučit ani u osob, které tak jako žalobce se na území České republiky pohybují převážně v komunitě přátel z Ukrajiny. Dle názoru soudu je z obsahu správního spisu i následného chování žalobce, který si obratem zajistil prodloužení živnostenského oprávnění, patrné, že protiprávního jednání se žalobce dopustil čistě opomenutím. Nejednalo se o úmysl, ani jeho jednání nemělo směřovat k obcházení imigračních předpisů. Závažnost jednání žalobce byla tedy zcela minimální. Ovšem zásah do jeho práv v podobě vyhoštění na dobu 6 měsíců dle soudu je závažným zásahem do jeho práv. Správní orgány uvedly, že zohlednily krátkou dobu porušování právních předpisů ze strany žalobce při stanovení délky doby vyhoštění, ovšem dle názoru soudu porušení veřejného zájmu na tom, aby se na území České republiky zdržovaly pouze cizinci legálně zde pobývající a provozující výdělečnou činnost, ze strany žalobce bylo v předmětném případě tak malé, že dle soudu nedosahovalo intenzity, aby na jejím základě bylo cizinci legálně pobývajícimu na území České republiky po dobu přibližně deseti let, který se nedopustil v předchozí době žádných porušení imigračních předpisů, uloženo správní vyhoštění. Soud tedy považuje takové rozhodnutí správních orgánů za nepřiměřené. V tomto směru se soud ztotožnil se závěrem žalobce, že byl nesprávně vyhodnocen správními orgány zásah správního vyhoštění do osobního života žalobce a v důsledku toho bylo žalobou napadené rozhodnutí shledáno soudem jako nezákonné.

Na tomto místě pak soud považuje za vhodné odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v již jednou zmiňovaném rozhodnutí ze dne 18.3.2015, č.j. 1 Asz 174/2014-41, kde Nejvyšší správní soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud závěrem poznamenává, že v zemi založené na ochraně principu rovnosti nelze používat dvojí standardy. Nejvyššímu správnímu soudu se přitom na základě znalosti řady tzv. cizineckých věcí jeví, že je porušování právních předpisů ze strany cizinců „stíháno“ podstatně přísněji než je tomu u občanů České republiky. Z porušení leckdy jen administrativních povinností je vyvozována „neúcta k právnímu řádu země“ a je v nich shledáváno naplnění zákonných důvodů pro vyhoštění bez dostatečného zohlednění skutečných rizik pro veřejný pořádek, bezpečnost a další veřejné zájmy. V řadě případů se přísnost státních orgánů zvyšuje na úroveň, kterou by každý pociťoval jako nespravedlivou.*“ Dle názoru soudu se tento závěr Nejvyššího správního soudu vztahuje i danou kauzu. I přes formální naplnění důvodů pro rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dospěl soud k závěru, že s ohledem na konkrétní skutkový stav je udělení správního vyhoštění žalobce v daném případě nepřiměřeným.

S ohledem na výše uvedené soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce byl v projednávané věci plně úspěšný, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 6 800,- Kč, která se skládá z částky 6 200,- Kč za 2 úkony právní služby po 3 100,- Kč poskytnuté právním zástupcem Mgr. Vratislavem Polkou [převzetí věci a podání návrhu podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách

advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013,], z částky 600,- Kč za s tím související dva paušály po 300,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 28. ledna 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová